

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 4.

V Ljubljani, dne 1. aprila 1915.

XXIII. teč.

Radost.

Radóst, radóst,
razgrni svoja krila
čez srca tožni krov,
da v njem mi spet rodila
vesela vesna cvet bo nov!

Radóst, radóst,
razjasni lice moje,
razjasni moj obraz,
da duša spet zapoje
veselo kakor prejšnji čas!

Bogumil Gorenjko.

Krasota moje domovine.

Kakor v tajni noči gorska vila
krasna si, nebeško mila,
moja draga domovina!
Kakor gorski žuboreči vir,
jasna si kot lune tajni mir,
Mogočna si kot silna moč viharja,
ki z bliskom, gromom v mirno noč udarja.
Mogočna si kot siva skala sred morjá,
ki se razburkanim valovom ne udá.

Asta F—k.

Kesanje — zadostovanje!

Velika sobota, zadnji dan vélikega tedna. Karlek je sam v sobi. Naveličal se je igre, zdaj pa stopa po sobi semintja. Na klopi so v močnem jerbasu že blažoslovljena, velikonočna jedila. Zraven v skledi pa — oh prelepo! — velikonočni piruhi. »Osem jih je. Dva za ateja, dva za mamko, dva za Miciko in dva za Karleka — zame.« Ha, dva piruha sta moja, si ponovi Karlek. Z drobnimi prstki začne prebirati med piruhi, dokler ne izbere dveh, lepo barvanih, brez madeža. »Aj, kako ljubka okrogla je ta reč; s tem bi se dalo lepo igrati!« Vzame enega, pa ga izkuša skriti v svojo majhno pest. Roko drži na hrbtu, jo mahne skozi vežo na dvorišče. Odtam pa dalje za hlev na prostorček, ki je bil od prve vigredne travice že lepo zeleno porastel. Skrbno se ozre Karlek gor in dol, na vse strani, ga li nihče domačih ne vidi.

Vse je mirno in tiho. Karlek vrže jajček v travo; kako krasno se poda ta rdeča stvarca med sveže zelenje. Začne ga talikati po trati semintja, naprej in nazaj. Hajsasa, to je dirindaj! Ob močnem sunku pa prileti jajček na oster kamenček . . . cèk, in pretrupljena je barvana luščina. Pokaže se mehka belina. Zdaj se spomni Karlek, da se dá taka reč tudi pojesti. Pokusi — in res, prav okusno! S palcem in kazalcem spravi polagoma celo vsebino iz luščine. Nazadnje pa še z jezikom skrbno polize od zunaj in znotraj. Lahko je misliti, kako je fantek izgledal okrog ust in kako so izgledale njegove roke!

Tako napackan in pobarvan jo krene, nič hudega sluteč, poskakovaje preko dvorišča proti veži nazaj.

»Karlek!«

»Kaj pa, mama?«

»Pojdi, ti oblečem lepšo obleko. Gremo v cerkev, počastit Najsvetejše.«

Fantič veselo priskoči. Da sme iti v cerkev, ga prav vzradosti.

»Joj, kakšen pa si v obraz! Kje si se pa tako načečkal?«

»Kaj, mama? Nič nisem čečkal, prav nič!«

»Pa roke! Ali ne vidiš, kakšne so? Si se igral s piruhi, kaj?«

»Da, talikal sem jajček za skednjem.«

»Kdo ti ga pa je dal? Kje ga pa imaš zdaj?«

Strogo povprašujejo mati. Šele zdaj se spomni Karlek, da morda ni bilo čisto prav, da je vzel brez mamičine volje jajček iz jerbasa in ga pojedel.

Malo prestrašen odgovori: »Nimam ga več! Pojedel — tamkaj — na trati. Dobil sem ga v skledi — sem mislil — ker je moj.«

»A tako; sam si ga vzel! Ali ne veš, da ni nič tvojega? Nisi prav storil! Žalil si ljubega Boga.«

Zadnje materine besede so fantka hudo spekle. On je žalil ljubega Boga — pa danes, ko se bo obhajalo zvečer veselo vstajenje! Hudo kesanje se ga poloti. Zdi se mu prestopek kazni vreden. Medtem, ko ga mati pripravljajo za v cerkev, ves čas misli, kako bi pregrešek poravnal. V cerkev grede se šele ojunači in vpraša mater:

»Kaj pa, ko bi jaz v cerkvi Bogca prosil, naj ne bo hud náme. Povedal bi mu vse, morda me ima potem zopet rad.«

»To pa le stori,« pritrđijo s svečanim glasom mati. »Jezus ti bo rad odpustil.«

Komaj je čakal Karlek, da je bil opravljen. Kar tekel je pred materjo k oltarju Zveličarjevemu. Sklenjenih rok, prosečih oči, je zrl gor k beli hostiji. Ustnice so mu šepetale polglasno. Njegov sveti angel varih pa je zapisoval sledeče, njegovo molitev:

»Dobri Jezus! Lepo te prosim, ne bodi hud náme. Gotovo veš, da sem danes sam vzel en piruh, ga pojedel in se zraven grdo pomazal. Mama so mi povedali, da sem s tem žalil tebe. To mi je hudo žal! Glej, rad dam drugi piruh, ki ga dobim jutri, kruljavemu Jakecu, samo, da me imaš ti zopet rad. Kaj ne? Moj mili Jezus!«

Tako je pisal angel. Tako molil fantek. Jezus je pa rad uslišal spokorno prošnjo. Z ljubeznivim

Sveti Juri.

Oj sveti Juri, vitez slavni,
ti imaš konja, meč kot luč;
ti lahko nam izvojeval bi
do pómladi cvetoče ključ.

Hudobna starka ga je vzela
in noče dati ga nazaj,
da bi odprli vesni duri,
da vzklije gozd, polje in gaj.

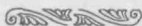
Na iskrem kónjiču pojahaj —
mendà ne boš se starke zbal? —
Pa ključ ji vzemi, ključ do cvetja,
da boš ga nam otrokom dal.

Oj slavni vitez, sveti Juri,
iz zimskih reši nas vezi!
Na nebu velik kres zakuri,
da nam vso zemljo obžari!

Mokriški.

očesom je pogledal dol na Karleka. Mignil mu je s čisto roko. Do dna duše potolažen je odšel nocoj Karlek domov. Kruljavi Jakec se je pa srčno veselil rdečega piruha, ki mu ga je pridni Karlek podaril na sveto Veliko noč.

M. Darovana.

V aprilu.

Ivanka je odprla okno in sedla na stol kraj njega. Od Božiča naprej že ni bila videla modrega neba nad seboj, niti nad vasjo tam zunaj, nad njivami in travniki tik potoka in nad širnimi, v hrib vzpenja-jočimi se gozdovi v ozadju. Vse te dolge dneve, od takrat do zdaj, ni bila videla niti enkrat toplega, svetlega solnca, ki bi bil rahlo poljubil njena mrtvaškobleda lica in njen drobni, nežni vrat. Samó štiri tihe, gluhe stene in očrneli, z dolgimi pajčevinami prepreženi strop je bila gledala s svoje bolniške postelje, in dan na dan ni bila čula razen materinega milega glasú nič drugega kakor dolgočasno enakomerno tiktakanje zaprašene stenske ure kraj velike omare v kotu. Žalostno je bilo to življenje in mukepolno, da bi bil kriknil človek sredi mrtvaške samote in bi bil posegel z obema rokama v brezdanjó temó vsenaokrog...

»Nič ne maraj, Ivanka, kmalu boš zopet zdrava! Pomlad bo prišla in prišel bo majnik, pa boš zapustila bolniško postelj,« tako in enako je bila tolažila mati hčerko in jo gladila venomer po gostih, kostanjevih laséh. Toda zima se je bila vlekla tako počasi — dlje kakor prej še nikdar. Ivanki se je zdelo, da samo zaradi tega še neče priti pomlad, ker gotovo vé za njeno bolezen... Naposled so pa vendarle zavéle gorke južne sape, skozi okno so zavéle, proti postelji so zavéle, kjer je ležala Ivanka.

Cvetni teden je bil zdaj in Ivanka se je solnčila že ob oknu. Prvikrat je bila zapustila po dolgi bolezni postelj in je strmela s plašnimi očmi na

prerojeno naravo zunaj za vasjó. Preko nizkih slamnatih streh je planila jata divjih golobov. S svetlimi, od solnca oblitimi perotmi nemirno vršáje, se je dvignila visoko proti solnčnemu nebu in je izginila nad gozdom v daljavi. Pisani, s cvetjem nagosto posejani travniki na vsaki strani bele ceste so se Ivanki prijazno smehljali, in pozdravljali so jo mnogoštevilni citrončki, ki so poredno letali nad temnozeleno travo, nad zlaticami, spominčicami in marjeticami. Nad prelepo, bujnokipečo naravo je pa sijalo solnce toplo. Nekjé od daleč — odtam, kjer so pošumevali v skrivnostnem šepetu temni smrekovi gozdi visokega Čimerna, so zabučali nenadoma zvonovi v vetru, sèm do okna so zabučali in so pozdravili Ivanko takó pristrčno, kakor so jo pozdravljali včasih le veličastnodoneči velikonočni zvonovi. In takrat se je Ivanka nehoté zdrznila in se je naslonila na stolu nazaj; kakor mraz jo je streslo od nog do glave...

Medtem je stopila v sobo mati in je zapazila bolno hčerko pri oknu.

»Otrok nesrečni... ali si vstala iz postelje?« je rekla mati s skrbnim, nekoliko zamolklim glasom in je poljubila Ivanko na čelo.

Ivanka pa je okrenila glavo.

»Ah, mamica...! Kako lepó je zunaj...! Tudi zvonovi zvonijo! Še nikdar niso tako lepó zvonili... Kar šla bi vun iz hiše... na poljé bi šla in bi si natrgala spominčic in marjetic cel šopek... Mamica, kdaj bom šla že lahkó na poljé?«

»Kmalu boš lahkó šla na poljé, Ivanka, prav kmalu!« je rekla mati in je sedla kraj hčerke. »Toda zdaj moraš še nazaj na postelj, da se ne prehladiš... Ti je že morda boljše, Ivanka?«

Ivankine tenke, brezkrvne ustne so se rahlo zgenile.

»Nič mi še ni boljše, mamica... Toda lepó se mi zdi, ko gledam tako vunkaj na travnike in na njive za vasjó...«

Mati se je globoko sklonila in je poljubila hčerko na čelo.

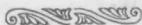
»Kar nazaj v postelj, otrok moj! . . . Prišel bo čas, ko boš lahko vsak dan na prostem in boš lahko lovila citrončke in trgala spominčice in marjetice, kolikor se ti bo le zljubilo . . . Samo zdaj še pohiti pod toplo odejo nazaj — kajne? . . . Ah, Ivanka, jaz in Bog ti želiva vsega najboljšega. To lahko veš . . . To moraš vedeti: zato me ubogaj in pojdi pod odejo!«

»Takoј grem, mamica!« se je nasmehnila Ivanka in je vstajala s stola.

»Oh, kako lepo in prijetno je zdaj zunaj!« je kriknila Ivanka. Kriknila je še enkrat in je omahnila na postelj. Mati jo je odela visoko preko vratú, takó da je bolni otrok prav komaj dihal. Toda moralo je biti takó. —

Koncem aprila je pa Ivanka vendarle ozdravela; šla je na pisano polje in v gorkem majniku je že prinesla domov materi spominčic in makov, tistih živordečih, poln šopek. In tudi njena lica so že rdela.

Cvetinomiški.

Bojni vihar.

Čuj. Boben poje nam opolnoči
in votlo grozno v noč buči . . .

Približal se je bojni grom —
gorje zdaj tebi, mili dom.

O, Avstrija, na boj, na boj!

Sovrage imaš pred seboj.

In Ti, premili naš vladar,

oj koliko užil si že prevar,

in koliko izkusil že na sveti . . .

Sovrag ti hoče prestol zdaj podreti — !

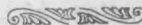
Ne boš, sovrag, ne boš nas ti premaгал.

Bog večni bode nam pomagal.

Oj le na boj zoper sovrage —

Naprej naprej do slavne zmagе.

Micika L—č.

Prva cvetka.

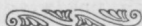
Tam na trati prva cvetka
zacvetela je,
k cvetki zali, k cvetki drobni
Anka pohitela je.

»Pojdi z mano, cvetka mila,
z mano pred oltar,
Materi naj te nebeški,
cvetka, nesem v dar — —.«

Cvetka drobna zadehtela,
zažarela je,
s cvetko prvo Anka v cerkev
pohitela je — — —

V cerkvici oltar Marijin
cvetka zdaj krasí,
v gorkih vzdihih pred oltarjem
Anica kleči,
in Devica sveta nanjo
blagoslov rosí — — —

Jakob Soklič.

Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

4. Ponižnost v govorjenju.

Ko bi znala vijolica govoriti, kaj mislite, kaj bi nam neki povedala, kako bi govorila? Sama sebe bi prav gotovo ne hvalila in povzdigovala, o drugih bi nikdar ne govorila poniževalno; Boga bi hvalila in poveličevala. Sploh bi v vseh okoliščinah tako govorila, kakor zahteva

prava ponižnost. Seveda, ker pa vijolica ne zna govoriti, je pač moja naloga, da vam, dragi čitateljčki, nekoliko opišem, kako in kaj govori, kdor je istinito ponižen.

Pregovor pravi, da vsak ptiček tako poje, kakor mu je kljunček zrastel. Pri človeku pa ne moremo trditi, da tako govori, kakor so mu usta zrastla ali kakršen ima jezik, marveč govori tako, kakor si je srce uravnal: kakršno je srce, tako je tudi govorjenje. Tako je razsodil sam naš Gospod Jezus Kristus. Torej bo tudi p o n i ž n o g o v o r i l vsakdo, ki si je pridobil temeljito n o t r a n j o ali s r č n o ponižnost. Kdor zna ponižno misliti, zna tudi ponižno govoriti. To bi se prav gotovo zgodilo, ko bi vestno izpolnjevali nauke, ki ste jih že slišali o notranji ponižnosti. Vendar upam, da bo tudi to jako koristno, ako se še posebe nekoliko pomenimo o ponižnem govorjenju v raznih priložnostih, ker ponižne besede obenem tudi zelo podpirajo srčno ponižnost. Zakaj kdor pazi na jezik, kaj bo govoril, pazi gotovo tudi na svoje srce.

Glavno pravilo je: Ponižni človek se nikoli ne b a h a , t. j. ne hvali samega sebe, češ, kako je močan, pogumen, bistroumen, spreten, kako vse bolje zna nego drugi, kaj je že storil zaslužnega; ne pripoveduje širokoustno, kaj imajo doma imenitnega in slavnega, za koliko so boljši nego drugod itd. Sam o sebi in o domačih razmerah niti ne govori ne, ako ga nihče ne vpraša; ako pa mora govoriti, pove skromno in nakratko ter ničesar ne pretirava. Če pa kdo pohvali njega in njegove ljudi, navadno molči in izkuša pogovor zasukatí na kaj drugega. In če že mora kaj reči, obrača besedo tako, da vse zasluge pripisuje Bogu, ne pa sam sebi. Pohvali stavi nasproti svoje slabosti in pomanjkljivosti.

Včasih je bahanje bolj prikrito, pa vendar dovolj glasno izpričuje, da v srcu ni ponižnosti. Tak tihotapski bahač se ne hvali naravnost, pač pa tako obrača pogovor, da bi bili drugi opozorjeni na njegove zasluge in vrline. Rad n. pr. pripoveduje, kako se je drugim delo ponesrečilo, da bi v lepši luči pokazal svoje uspehe; pripoveduje, kako so bili nerodni pri kakem opraviilu in jih je bilo treba še učiti in jim pomagati, zato da bolj v ospredje postavi svojo spretnost. V pogovorih rabi rad

nenavadne besede, zlasti iz tujih jezikov, da bi se pokazal bolj izobraženega in učenega.

Zelo grda je lažniva baharija, če se kdo hvali in povzdiguje radi prednosti, ki jih nima, ali vsaj ne v toliki meri. Tu je dvojen greh skupaj: laž in prevzetnost.

Nad vse ostudno je pa, če se kdo baha in poveličuje celo radi svoje hudobije, n. pr. kak junaški pretepač je, kako zna že grdo kleti, lagati, goljufati, pijančevati, svoje predstojnike za nos vnditi itd.

Kako pa govori ponižna vijolica, kadar občuje z ljudmi? O tu pa še posebno pazi, da govori vselej tako, kakor narekuje notranja, srčna ponižnost.

Ponižen človek ni nikjer vsiljiv in predrzen, marveč povsod razodeva neko boječo spoštljivost, ki jo Slovenci zovemo pohlevnost. V družbi odraslih ljudi se ne sili v ospredje in si ne upa veliko govoriti po starem pravilu: »Otroci naj takrat govore, ko jih kdo kaj vpraša.« Pa tudi med svojimi vrstniki je skromen v govorjenju. Kdor hoče le sam govoriti in drugih ne pusti do besede, nikakor ni ponižen; njegova ošabnost je povedana že v tem, da hoče imeti vedno le »prvo« ali »veliko« besedo.

Kadar želi kaj imeti, ponižni otrok ne zahteva z zapovedujočo besedo, marveč krotko poprosi, in ko je prejel, se dostojno zahvali. Če se mu katerikrat ne ustreže, se ne prepira in ne mrmra jezljivo. Sploh drznih ugovorov in zadirljivih odgovorov ne pozna.

Ako je kaj grajan, ne zavrača krivde na druge, marveč molče prenaša in mirno prizna svojo napako, ki jo hoče po svoji moči popraviti. Molči celo takrat, če je po nedolžnem grajan ali tožen. Opravičuje se le tedaj če zahteva opravičbo njegovo dobro ime ali da se zabrani pohujšanje. Pa opravičuje se mirno in brez žaljitve. Posnema Jezusa, ki je navadno molčal, ko so mu krivico delali; včasih se je pa le opravičil, n. pr. takrat, ko ga je za uho udaril hlapec velikega duhovna. In kako krotko se je zagovarjal on, ki je kralj nebes in zemlje: »Če sem govoril napačno, dokaži mi; če sem pa prav govoril, zakaj me biješ?«

Ponižnost razodeva dober otrok tudi v tem, da dostojno pozdravlja in odzdravlja, kakor za-

htevajo pravila lepega vedenja. Prevzetnež ne pozdravlja rad prvi; večkrat še niti ne odzdravi ne. — Sploh je ponižen otrok prizanašljiv in nikomur ne očita napak in slabosti in nikdar se ne izpozabi, da bi z merjal ali z grdimi priimki obkladal druge.

Posebno pa se lepota ponižnosti pokaže takrat, ko se govori o nenavzočih osebah. Če se prične kako opravljanje ali celo obrekovanje, se ga ponižni otrok ne udeleži, marveč izkuša dotičnega, o katerem se slabo govori, izgovarjati, kaj hvalnega o njem povedati ali pa pogovor spretno zasukati na kaj drugega. Pač pa se rad pridruži, če se hvalno govori o bližnjiku, ker ponižni človek sploh smatra druge za boljše od samega sebe.

Končno moram tu omeniti še neko jako važno reč: prav posebno se ponižuj takrat, ko govoriš z Bogom ali o Bogu in božjih rečeh. Ko moliš, le resnobno misli, kako veličasten je neskončno sveti vse-mogočni Bog, kako majhen in nizkoten si pa ti pred njim! Kakor Abraham reci tudi ti s ponižnim srcem: »Govoril bom s svojim Gospodom, dasi sem prah in pepel.« Enaka ponižnost naj nam narekuje besede, ko govorimo z Marijo, z angeli in svetniki, saj pač nismo vredni, da govorimo s tako svetimi in vzvišenimi osebami. Vselej naj nas navdaja ponižna spoštljivost, ko govorimo o svetih osebah in rečeh, ali ko jih le imenujemo.

Prevzetni prst. Predzadnji prst, ki je poleg mazinčka, se imenuje zlatnik, ker se navadno nanj natika prstan. Ta zlatnik si je nekoč nataknil prelep prstan iz biserov in dragih kamenov, ki so se lesketali kakor solnčni blesk na vodi. Radi tega pa je bil zlatnik prevzet in ni prav nič več maral za druge prste, marveč jim ošabno reče: »Jaz sem več kakor vsi vi drugi!« Ko drugi prstje slišijo to bahanje, se ujezé, in palček reče v imeu vseh: »Če ti nočeš z nami, pa tudi mi ne bomo s tabo in ti ne bomo kar nič več pomagali.« In tako so bili skregani tri dni.

Zdaj hoče zlatnik utrpati cvetico, a palec reče: »Mi ti nočemo pomagati, ker si tako prevzet«; in pustiti mora cvetko. Nato si hoče odtrgati črešnjo na drevescu,

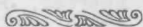

Ošabnemu dečku.

Otrok, če pipo v ustih in v žepu roke drži,
ostane otrok in velik mož zato še ni.

a drugi prstje mu nočejo pomagati, ker je bil prerzeten, in pustiti mora tudi črešnjo na vejici. Potlej hoče nogavico splesti, pa drugi mu nočejo pomagati, ker je bil prevzeten, — pustiti mora pletenje.

Slednjič izprevidi zlatnik, da brez svojih tovarišev nič ne opravi, zato se kesa svoje prevzetnosti. Glasno se joka in obeta, da ne bo nikdar več tak. S tem se prikupi drugim prstom, da so mu spet prijazni pa mu zopet pomagajo. In odsihdob si prstje niso bili več sovražni in še zmeraj uče ljudi, koliko sami sebi škodujejo, če živé v prevzetnosti in sovraštvu, koliko pa jim koristi, če so ponižni in postrežljivi.

Pasijonka — velikonočnica.

Kaj vse vrvi po Jeruzalemu? Kam hiti množica, kaj pomenjajo ti divji kriki? Po glavni cesti peljejo dva razbojnika, da ju križajo. In za njima, glej — za njima se opoteka s težkim križem na rami Jezus, Sin božji — — — Množica gleda utrujenega Gospoda, zağanja besen krik, dviguje pesti proti Gospodu. On pa se milo ozira na zapeljano ljudstvo. Njegove svete ustnice šepečejo: »Oče, odpusti jim, saj ne vedó, kaj delajo.« Počasi se pomika izprevod naprej, množica narašča, krik besní — — —

Po drugi poti pa prihiti Marija, Mati Gospodova. Slišala je krik, videla razdivjano množico, vedela, kaj to pomení. Enkrat mora še videti svojega Sína — — — Pride do razpotja, po cesti prdivja množica, sredi množice — njen Sin s težkim križem. Marija ga zagleda, njeno srce prebode meč bolečin. Hití k njemu, ga objame — — — Jezus jo tolaži, a iz njenih oči se ulije potok solzâ. Svete solzice padajo na zemljo in iz njih poganjajo cvetke — pasijonke, priče Gospodovega trpljenja in žalosti Matere božje.

— — — — —
Tretji dan po Gospodovi smrti . . . Zlato solnčece se je posmehljalo z neba in poljubilo novoozelenelo naravo. — Pred revno hišico Janeza Èvangelista kleči sveta Devica. Njeno srce kipi v pobožni molitvi. Njen

Sin, njena ljubezen, je mrtev, a ona veruje, upa, da ga še vidi. — Kar naenkrat se razsvetli vrt v rajski svetlobi, v sredi nebeške luči — glej — stoji On, njen božji Sin. Vstal je od mrtvih, premagal smrt, poveličan stoji pred njo. — — — Razveseli se Marija, njeno srce vzplava v sreči, blaženosti. V očeh se ji zasveti solza svetega veselja. Pa se utrne solza iz oči, pade na tla. Iz tal pa vzklije cvetka svetega veselja, modro-rdeča velikonočnica.

— — — — —

Oj, še cvete pasijonka, še — — — A ne le v naših vrtovih, tudi v naših srcih. Težki, hudi dnevi so prišli nad nas, žalost, nesreča, boleost gospodarí v naši domovini. Uvenele so po naših livadah vesele pisane cvetke, pasijonka, cvetka-trpinka cvete na naši trati. —

Oj sveta Devica, daj, da vzklije na naših vrtovih tudi velikonočnica, znanilka življenja, sreče. Daj, Tolažnica žalostnih, da velikonočni zvonovi oznanijo našim srcem novo radost, vsaj živo nado — — —.

Jakob Soklič.

Rešitev zastavice št. 3.

Prav so uganili: Kastelic Marica, učenka II. mešč. razr. v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani; Divjak Vera in Stefa na Studencu pri Ljubljani; Muri Ivan, Anzej in Magdi, učenci na Jezerskem; Traun Ljubomir, učenec v Ljubljani; Šeško Ivan, Brdo pri Planini na Štaj.; Mulec Alojz, učenec III. razr. v Hočah; Kodelja Hermina in Perpar Marija, učenki V. razr. v Gorici; Onič Lojzka, Kozole Lojzka, Škrlić Angela in Kranjec Angela, gojenke čast. šolskih sester v Mariboru; Gospodarič Angela, učenka v Radečah pri Zid. mostu; Stare Franc, učenec v Kamniku; Ogoreutz Anica, Meršol Draga, Dular Alojzija, Pauser Anica, Miklavžič Fili, Budna Darica, Skrobel Roži,

učenke III. razr. v Novem mestu; Draksler Marija, Kogovšek Angela, Koprivec Minka, Cegnar Josipina, Puppis Albina, Mohar Albina, Sternad Alojzija, Smole Frančiška, Teran Ljudmila, Kramar Marija, Jeglič Marija, Florijančič Terezija, Anderlič Nežika, Petrič Marija, učenke VIII. razr. v Spod. Šiški; Kozjek Anica, učenka ponavlj. šole v Begunjah na Gorenjskem; Krašovec Stane, učenec v Spod. Šiški; Zelenik Vera, Vozelj Marica, Lošar Frančiška, Mramor Marija, učenke V. razr. vnanje uršulinske šole v Ljubljani; Stupan Milica, Napotnik Mihec. Jezovšek Francelj, Leben Zinka, Hajdinjak Marica, Krašovec Slavko, Zorn Rihard, Richter Jakec, Supančič Francelj, učenci in učenke v Mariboru; Šavara Rudolf, učenec IV. razr., Trstenjak Otilija, Ferenčak Asta, Luhačič Marija, učenke VI. razr. v Središču; Benkovič Ivanka, učenka III. razr. v Kamniku; Golobič Amalija, učenka v Ljutomeru; Mira Tavčarjeva v Petrovi vasi; Kosi Tončka, nadučiteljeva hčerka v Središču; Aleš Angela, Šilar Franca, Vidmar Marija, Tiringar Pavla, učenke IV. razr.; Demšar Ivana, Kert Frančiš., Vilfan Marija, Eržen Marija, učenke III. razr.; Polak Jurij, Pfaff Alojzij, učenca III. razr. v Šmartinu pri Kranju; Valjavec Mici in Anka, Erjavec Pepca, Dolinar Rozina, Paleček Franica, Župnek M., Radanovič Nevenka, Šolar Franica, Bergman Alojzija, Hafner Marica, Piškur Tonči, učenke uršul. šole v Škofji Loki; Bradaška Roman, Kralj Ivan, Lavrič Vito, Lenarčič Ante, Lindtner Viktor, Prevec Alojz, Rakovec Alojz, Rebolj Hinko, Stepišnik Karel, Sušnik Jožef, Weble Demeter, Zabret Joško, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani; Maškon Josipa, Strupih Tončka, učenki v Šmarjeti pri Klevevžu; Darinka Budnova, učenka III. razr. v Novem mestu; Festetics Zdenka, Banski dvor pri Vinici; Sikovec Marija, Gregl Marija, Bukovšek Cecilija, Drnovšek Pavla in Gorišek Marija, učenke V. razr., Flisek Karolina, Kalan Marija in Snoj Minka, učenke IV. razr., Bebar Marija in Ranzinger Ana, učenki III. razr., Jan Slavko in Kalan Jože. učenca V. razr. v Zagorju ob Savi; Prohinar Janko, učenec na c. kr. vadnici v Ljubljani; Fras Frančiška, Seme Justina pri učenkah c. kr. vadnice v Ljubljani; Pustišek Mihael na Zdolah pri Kozjem.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 3.

Uho.*

Prav so odgovorili: Flere Ljudmila, učenka IV. razreda v Zagorju ob Savi; Izlakar Minka, učenka VII. razreda

* Mnogi so odgovorili: »spovednik« ali pa: »mutec«; pa to ni točno, ker spovednik lahko pove, kar sliši izven spovedi, mutci so pa večinoma tudi gluhi.

c. kr. rudniške šole, in Izlakar Ivan, dijak II. razreda c. kr. visje realke v Idriji.

Oboje so prav rešili: Mašič Vida, Krištof Ljud., Dolenc Vanda, Koleša Tončka, Jeglič Ana, Žumer Marica, Blaz Roza, Mavec Jožefa, Podržaj Ana, učenke V. razr. v Lichten-thurnovem zavodu v Ljubljani; Herzog Elica, Skuhala Lojzika, Slekovec Francika in Tilika, Magdič Malika, Zamuda Micika, Belec Nežica, Lebar Pepica, Mlinarič Tončka, Gottlich Gretica, Zver Zefika, Slana Frančiška, Farkaš Jožefa, Filipič Josipina, Fošnar Marija, Šrajnar Trezika, Benkovič Anica, Čuk Trezika, Banez Alojzija, Lah Lojzika, Vrbnjak Ana, Domajko Trezika, Kaučič Jožefa, Topolnik Marica in Štefanec Elizabeta, učenke VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Walland Vera, učenka VI. razr. v Ljubljani; Mervar Marijan, učenec III. razr. v Novem mestu; Brumen Tone, Bohanec Franc, Tkalec Mihael in Ostrc Jakob, učenci VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Kardelj Josipina in Debec Miroslava, učenki V. razr. vnanje uršu-linske šole; Zidarič Ivan, učenec IV. razr. v Središču; Vodnik Nada, Senica Olga, Hrvatina Marica, Pogačnik Mara, Vilar Francka, Sulentič Verica, Bezeg Danica, Medvedič Milka, Douša Dragica, Fatur Tončka, Mastragiaco Ipazia, Gabriel Zorka, Ileršič Zofka, Žnidaršič Nada, Valenčič Mira, Brinšek Vlasta, Ličan Tonči, Treven Eda, Omahen Lojzika, Kukulič Diomira, Marcich Marija, Lotzniker Tončica, Kraus Karolina, Bittner Marica, Dekleva Zorka, Vahtar Ljubica, Marčelja Danica, učenke samostanske šole v Trnovem; Bašar Ana in Rojina Teodora, učenki III. razr., in Benedik Jožefa, učenka IV. razr. v Šmartinu pri Kranju; Sedlar Alojzija, Škrlovnik Leopolda, Pil-pach Štefanija, Legat Hedvika, učenke VI. razr. na topl. šoli, Zagorje ob Savi; Foerster Marjo, Grošelj Avgust, Gspan Alfonz, Kersnič Viktor, Kham Milan, Leskovec Stanko, Lončarič Janko, Pust Srečko, Resch Bino, Gspan Silva, Kralj Ivana, Pavšek Ivana, učenci in učenke c. kr. vadnice v Ljubljani; Peterlin Anton, učenec III. razr. v Kamniku; Bebar Alojzija, Uršič Ana, Ranzinger Vida, Bren Štefana, učenke V. razr. v Zagorju ob Savi; Zamida Veruška, učenka IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani.

Listnica upravnništva.

Nekateri naročniki še niso poslali naročnine. Prosimo, naj kmalu izpolnijo svojo dolžnost; posebno naj se v kratkem poravna, kjer je še odpoprej kaj na dolgu.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.